

(इंग्रजीमध्ये टंकलिखित केलेल्या न्यानिर्णयाचा मराठी अनुवाद)

शेख मोहम्मद अली खान आणि इतर

विरुद्ध

संपत्ती कर, आयुक्त, नवी दिल्ली

मार्च 4, 1997

[एस. सी. अग्रवाल आणि जी. बी. पटनायक, न्यायमूर्ती.]

संपत्ती कर कायदा, 1957-कलम 5 (1) (3)-केंद्र सरकारने विलीनीकृत राज्ये (कर सवलती) आदेश, 1949 अंतर्गत शासकाचे अधिकृत निवासस्थान म्हणून घोषित केलेला निव्वळ संपत्ती-राजवाडा-राजवाड्याचा एक भाग भाड्याने दिला जातो-संपूर्ण राजवाड्याच्या बाबतीत दावा केलेली सूट-करनिर्धारिती व्यक्तीला केवळ त्याने प्रत्यक्षात व्यापलेल्या भागाच्या संदर्भात सूट मिळण्याचा हक्क असेल.

कायद्यांचा अर्थ लावणे-कर आकारणी कायदे-काटेकोरपणे पालन केले जावे. अपीलकर्ता-करनिर्धारिती व्यक्तीच्या मालकीचा खास बाग राजवाडा केंद्र सरकारने विलीन केलेली राज्ये (कर सवलती) आदेश 1949 च्या परिच्छेद 13 अंतर्गत त्याचे अधिकृत निवासस्थान म्हणून घोषित केला होता.मूल्यांकन वर्ष 1961-62 दरम्यान करनिर्धारिती व्यक्तीने संपत्ती कर कायदा 1957 कलम 5 (1) (iii) अंतर्गत संपत्तीच्या गणनेत उपरोक्त राजवाड्याला सूट/दिलासा देण्याचा दावा केला, . संपत्ती कर अधिकाऱ्याने असा निष्कर्ष काढला की, राजवाड्यात अनेक इमारती असल्याने, शासकाच्या ताब्यात असलेल्या भागाच्या संदर्भात सूट दिली जाऊ शकते. करनिर्धारिती व्यक्ति यांनी सहाय्यक आयुक्तांकडे तक्रार केली.

यशस्वी न झाल्याने त्यांनी न्यायाधिकरणासमोर दुसरे अपीलही केले.

न्यायाधिकरणाने या आदेशाला दुजोरा दिला.एका याचिकेवर न्यायाधिकरणाने उच्च न्यायालयाकडे, या प्रकरणातील तथ्ये आणि परिस्थितीनुसार, करनिर्धारिती व्यक्तिने भाड्याने दिलेल्या खास बाग पॅलेसच्या इमारती संपत्ती कर कायदा, 1957 च्या कलम 5 (1) (3) च्या अर्थानुसार त्याच्या ताब्यात नव्हत्या असे न्यायाधिकरणाने ठरवणे न्याय्य होते का, असा प्रश्न पाठवला.

उच्च न्यायालय या निष्कर्षावर पोहोचले की, निर्बंधात्मक अर्थ लावल्याने करनिर्धारिती व्यक्ति अपात्र ठरेल कारण या राजवाड्यातील सर्व इमारती हा शासकाचा व्यवसाय नव्हता आणि उदारमतवादी अर्थ लावणे त्याला केवळ व्यापलेल्या भागांच्या

यशस्वी न झाल्याने त्यांनी न्यायाधिकरणासमोर दुसरे अपीलही केले.

न्यायाधिकरणाने या आदेशाला दुजोरा दिला.एका याचिकेवर न्यायाधिकरणाने उच्च न्यायालयाकडे, या प्रकरणातील तथ्ये आणि परिस्थितीनुसार, करनिर्धारिती व्यक्तिने भाड्याने दिलेल्या खास बाग पॅलेसच्या इमारती संपत्ती कर कायदा, 1957 च्या कलम 5 (1) (3) च्या अर्थानुसार त्याच्या ताब्यात नव्हत्या असे न्यायाधिकरणाने ठरवणे न्याय्य होते का, असा प्रश्न पाठवला.

उच्च न्यायालय या निष्कर्षावर पोहोचले की, निर्बंधात्मक अर्थ लावल्याने करनिर्धारिती व्यक्ति अपात्र ठरेल कारण या राजवाड्यातील सर्व इमारती हा शासकाचा व्यवसाय नव्हता आणि उदारमतवादी अर्थ लावणे त्याला केवळ व्यापलेल्या भागांच्या मर्यादेपर्यंतच हक्क देईल; म्हणून उदारमतवादी अर्थ लावण्याला प्राधान्य दिले पाहिजे.उच्च न्यायालयाने महसुलाच्या बाजूने या प्रश्नाचे उत्तर दिले.

या न्यायालयाला केलेल्या अपीलात करनिर्धारिती व्यक्तीच्या वतीने असा युक्तिवाद करण्यात आला होता की, कायद्याच्या कलम 5 (1) (iii) मधील 'कोणतीही इमारत ' या अभिव्यक्तीचा अर्थ इमारतीचा भाग किंवा संपूर्ण इमारत त्यात आणखी विच्छेदन करून अर्थ लावला जाऊ नये आणि कर आकारणी कायद्याचा अर्थ लावताना न्यायालयाला कायद्यामागील धोरणाकडे पाहण्याची परवानगी नाही, परंतु त्याऐवजी शब्दांना साधा अर्थ दिला जाऊ शकतो.

ही याचिका फेटाळत न्यायालयाने स्थगिती दिली.या न्यायालयाने असे म्हटले आहे कि,

1. 1 कायद्या चा हेतू प्रामुख्याने वापरलेल्या भाषेतून एकत्रित करणे हा आहे, ज्याचा अर्थ काय म्हटले गेले आहे आणि काय म्हटले गेले नाही याकडेही लक्ष दिले पाहिजे. [663-ब]

1.2. हे रचनेचे एक मूलभूत तत्त्व आहे की , कायद्याचे शब्द प्रथम त्यांच्या नैसर्गिक, सामान्य किंवा लोकप्रिय अर्थाने समजले जातात आणि वाक्यप्रचार आणि वाक्ये त्यांच्या व्याकरणात्मक अर्थानुसार समजली जातात, जोपर्यंत ते काही विसंगतीकडे नेत नाही किंवा त्या संदर्भात किंवा कायद्याच्या उद्देशात उलट वा विरुद्ध सूचित करण्यासाठी काहीतरी नसेल. [663-ब]

1.3. एक रचना ज्यासाठी शब्दांची जोड किंवा शब्द वगळणे आवश्यक आहे किंवा ज्याचा परिणाम शब्दांना अर्थहीन म्हणून फेटाळणे होतो, ती टाळली पाहिजे.त्याचप्रमाणे कायद्या ने वापरलेल्या प्रत्येक शब्दाला अर्थ देण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे.[663- सी]

जे. के. कॉटन वीव्हिंग अँड स्पिनिंग कंपनी लिमिटेड वि. उत्तर प्रदेश राज्य ,
[1961] 3 एस. सी. आर. 185 वर अवलंबून होते.

2.1. कर आकारणीच्या कायद्यात, कायद्याच्या कठोर परिभाषेकडे लक्ष दिले जाणे आवश्यक आहे आणि जर महसूल हे न्यायालयाला हे पटवून देत असेल की प्रकरण कायद्याच्या तरतुदींमध्ये काटेकोरपणे येते, तर त्या विषयावर कर आकारला जाऊ शकतो.

[663-एफ]

2.2. संपत्ती कर कायद्याच्या कलम 5 (1) (3) चे वाचन केल्यास असे दिसून येईल की, केंद्र सरकारने अधिकृत निवासस्थान म्हणून घोषित केलेली केवळ शासकाच्या ताब्यात असलेली इमारत किंवा इमारतीचा भाग करनिर्धारिती व्यक्ती निव्वळ संपत्तीमध्ये समाविष्ट केला जाणार नाही. [663-एफ]

2.3. "शासकाच्या ताब्यात" ही अभिव्यक्ती निरर्थक ठरेल आणि जेव्हा अधिकृत निवासस्थान म्हणून घोषित केलेल्या इमारतीचा मोठा भाग भाड्याने दिला जातो, जरी त्या इमारतीचा काही भाग करनिर्धारिती व्यक्तीच्या ताब्यात असला तरीही तरतुदीतील त्या शब्दांचा उपयोग होणार नाही. ही इमारत कायद्याच्या कलम 5 (1) (3) च्या कक्षेत येऊ शकत नाही. [663-जी-एच]

3. उच्च न्यायालयाने महसुलाच्या बाजूने आणि करनिर्धारिती व्यक्तीच्या विरोधात प्रश्नाचे योग्य उत्तर दिले आणि त्यासाठी या न्यायालयाच्या कोणत्याही हस्तक्षेपाची आवश्यकता नाही. [664-ब]

जुपुडी केशव राव विरुद्ध पुलवरथी वेंकट सुब्बा राव आणि इतर , [1971] 1 एस. सी. सी. 545 आणि मेसर्स बैद्यनाथ आयुर्वेद भवन (प्रा. लिमिटेड वि. अबकारी आयुक्त, यू. पी. आणि इतर , [1971] 1 एस. सी. सी. 4, यावर अवलंबून होते.

1974 च्या डब्ल्यू. टी. आर. क्रमांक 5 मधील दिल्ली उच्च न्यायालयाच्या दिनांक 16.11.82 च्या न्यायनिर्णय आणि आदेशावरून.

अपीलकर्ते यासाठी बी. डी. शर्मा आणि रणबीर यादव.

उत्तरवादी साठी डॉ. व्ही. गौरीशंकर, एस. राजप्पा आणि सी. राधा कृष्ण.

न्याय निर्णय दिला गेला.

पटनायक, न्यायमूर्ती : या अपीलमध्ये दिल्ली उच्च न्यायालयाने संपत्ती कर कायद्याच्या कलम 5 (1) (iii) च्या स्पष्टीकरणाद्वारे प्रमाणपत्र मंजूर केले आहे. 1957 (यापुढे 'द ऍक्ट' म्हणून संदर्भित) सामील आहे. कायद्याच्या कलम २७ (१) अन्वये दाखल केलेल्या अर्जावर न्यायाधिकरणाने खालील प्रश्न उच्च न्यायालयाकडे उत्तरासाठी पाठवले:"

खसबाग राजवाड्याच्या ज्या इमारती वेगवेगळ्या व्यक्तींना भाडेतत्वावर देण्यात आल्या होत्या, ज्यांच्याकडून करनिर्धारिती व्यक्तीला भाडेकरू पृथक रक्षित आय मिळाले होते, त्या संपत्ती कर कायदा 1957 च्या कलम 5 (1) (3) च्या अर्थानुसार करनिर्धारिती व्यक्तीच्या ताब्यात नव्हत्या आणि त्यामुळे त्याचे मूल्य करनिर्धारिती व्यक्तीच्या निव्वळ संपत्तीत समाविष्ट करण्यायोग्य होते, असे म्हणणे तथ्यांवर आणि खटल्याच्या परिस्थितीत न्यायाधिकरणाला न्याय्य होते का?

करनिर्धारिती स्वर्गीय एच. एच. नवाब सर सय्यद रझा अली खान, ए. रामपूरचे नेवाब हे खास बाग पॅलेसचे मालक आहेत. मूल्यांकन वर्ष 1961-62 दरम्यान करनिर्धारिती व्यक्तीने कायद्याच्या कलम 5 (1) (iii) अंतर्गत संपत्ती कर कायद्यांतर्गत संपत्ती च्या गणनेत उपरोक्त राजवाड्याला सूट देण्याचा दावा केला. संपत्ती कर अधिकारी त्याच्यापुढे असलेल्या साहित्याचा विचार करून या निष्कर्षावर पोहोचला की, राजवाड्यात अनेक इमारती असल्यामुळे करनिर्धारिती व्यक्तीला केवळ शासकाच्या ताब्यात असलेल्या इमारतीच्या किंवा इमारतीच्या भागांच्या बाबतीत सूट मिळण्याचा हक्क असेल आणि या निष्कर्षावर त्याला असे आढळले की भाडेतत्वावर दिलेल्या अनेक इमारतींचे अंदाजित बाजार मूल्य रु. 3,55,000 होते. हे करनिर्धारिती करदात्याने मिळवलेल्या भाड्याच्या पृथक रक्षित आयाच्या आधारे त्याला स्पष्ट आढळले. त्यानुसार त्यांनी गणना करताना आणि त्यावर संपत्ती कर आकारताना ते विचारात घेतले. हे करपात्र व्यक्ति करदात्याने मिळवलेल्या भाड्याच्या पृथक रक्षित आयाच्या आधारे त्याला स्पष्ट आढळले. त्यानुसार त्यांनी गणना करताना आणि त्यावर संपत्ती कर आकारताना ते विचारात घेतले. अधिकाऱ्याच्या आदेशामुळे व्यथित होऊन करनिर्धारिती व्यक्तीने अपील दाखल केले आणि सहाय्यक अधिकाऱ्याने याचिका दाखल केली. अपीलमधील आयुक्त तसेच दुसऱ्या अपीलमधील न्यायाधिकरणाने केलेल्या मूल्यांकनास दुजोरा दिला. परंतु कायद्याच्या कलम 27 अंतर्गत दाखल केलेल्या अर्जावर न्यायाधिकरणाने आधीच नमूद केल्याप्रमाणे या प्रश्नावर संदर्भ दिला. उच्च न्यायालयाने आम्हानीत निर्णयात असा निष्कर्ष काढला की, कायद्याच्या कलम 5 (1) चा प्रतिबंधात्मक अर्थ लावल्याने करनिर्धारिती व्यक्ती कोणत्याही सवलतीपासून वंचित केली जाईल कारण संबंधित इमारत पूर्णपणे शासकाच्या ताब्यात

नाही.या तरतुदीचा उदारमतवादी अर्थ लावल्याने करनिर्धारिती व्यक्तीला इमारत किंवा इमारतीचा भाग करनिर्धारिती व्यक्तिस असलेल्या मर्यादेपर्यंत सूट मिळण्याचा अधिकार मिळेल आणि त्यामुळे उदारमतवादी अर्थ लावण्याला प्राधान्य दिले पाहिजे, असा निष्कर्षही काढण्यात आला.या निष्कर्षासह उच्च न्यायालयाने महसुलाच्या बाजूने आणि करनिर्धारिती व्यक्तीच्या विरोधात संदर्भित केलेल्या प्रश्नाचे उत्तर दिले.

श्री. शर्मा, अपीलकर्त्याची बाजू मांडणारे विद्वान वकील म्हणाले की, कलम 5

(1) (3) मधील 'कोणतीही ह इमारत ' या अभिव्यक्तीचे आणखी विच्छेदन करून त्यात इमारतीचा किंवा संपूर्ण इमारतीचा भाग समाविष्ट करून त्याचा अर्थ लावला जाऊ शकत नाही कारण ते नवीन कायद्यासारखे असेल जे करण्याचा न्यायालयाला अधिकार नाही.विद्वान वकिलांच्या म्हणण्या नुसार, केंद्र सरकारने विलीनिकृत राज्ये (कर सवलती) आदेश 1949 च्या परिच्छेद 13 अंतर्गत सत्तेचा वापर करून रामबाग पॅलेस हे करदात्याचे अधिकृत निवासस्थान म्हणून घोषित केले आहे, त्यामुळे कायद्याच्या कलम 5 (1) (3) नुसार ही इमारत कायद्याच्या कक्षेतून वगळली जाईल. ही स्थिती असल्याने उच्च न्यायालयाने करनिर्धारिती व्यक्तीस महसुलाच्या बाजूने विचारलेल्या प्रश्नाचे उत्तर देताना चूक केली. कर कायद्याचा अर्थ लावताना न्यायालयाला कायद्यामागील धोरणाकडे पाहण्याची परवानगी नाही आणि न्यायालयाला कायद्यात वापरलेल्या शब्दांना साधा अर्थ देण्याचा अधिकार असेल, असे आवाहन विद्वान वकिलाने केले.या युक्तिवादाच्या समर्थनार्थ जुपुडी केशव राव विरुद्ध पुलवरथी वेंकट सुब्बाराव आणि इतर (1971) 1 सर्वोच्च न्यायालय प्रकरणे 545 आणि मेसर्स या प्रकरणातील या न्यायालयाच्या निर्णयांवर भर देण्यात आला. बैद्यनाथ आयुर्वेद भवन (प्रा.) लिमिटेड वि. अबकारी आयुक्त, यू. पी. आणि

इतर, [1971] 1 सर्वोच्च न्यायालयातील प्रकरणे⁴ . त्यामुळे, कलम 5 (1) (3) च्या प्रत्येक भागाला साधा शब्दशः अर्थ दिला जात असल्याने, केंद्र सरकारने शासकाचे अधिकृत निवासस्थान म्हणून घोषित केलेली इमारत करनिर्धारिती व्यक्तिस देय केलेला संपत्ती कर निश्चित करण्याच्या उद्देशाने करदात्याच्या मालमत्तांमध्ये समाविष्ट केली जाऊ शकत नाही, अशी विनंती करण्यात आली आहे.

दुसरीकडे, महसुलाची बाजू मांडणारे विद्वान ज्येष्ठ वकील डॉ. गौरी शंकर यांनी असा युक्तिवाद केला की कायद्याच्या कलम 5 (1) (3) चा अर्थ लावताना 'शासकाच्या ताब्यात' ही अभिव्यक्ती लक्षात घेतली पाहिजे आणि जर कायद्याच्या कलम 5 (1) (3) मध्ये वापरलेल्या प्रत्येक शब्दाचा शब्दशः व्याकरणात्मक अर्थ दिला गेला तर केवळ असा निष्कर्ष काढता येईल की, शासकाच्या ताब्यात असलेली इमारत किंवा इमारतीचा भाग आणि ज्याला केंद्र सरकारने शासकाचे अधिकृत निवासस्थान म्हणून घोषित केले आहे, त्याला उक्त तरतुदीनुसार सूट दिली जाईल.

विरोधकांचा युक्तिवाद समजून घेण्यासाठी कायद्याच्या कलम 5 (1) (3) कडे लक्ष देणे योग्य ठरेल:

" 5 (1) खालील मालमत्तांच्या संदर्भात करनिर्धारिती व्यक्तीला संपत्ती कर भरावा लागणार नाही, तो करनिर्धारिती व्यक्तीच्या निव्वळ संपत्तीमध्ये समाविष्ट केला जाणार नाही.

(I).....

(II).....

(III) केंद्र सरकारने विलीनीकरण झालेले राज्य (कर सवलती) आदेश 1949 च्या परिच्छेद 13 किंवा विलीनीकरण राज्यांच्या (कर सवलती) आदेश 1950 च्या परिच्छेद 15 अंतर्गत त्याचे अधिकृत निवासस्थान म्हणून घोषित केलेल्या शासकाच्या ताब्यात असलेली कोणतीही एक इमारत.

हे रचनेचे एक मूलभूत तत्त्व आहे की कायद्याचे शब्द प्रथम त्यांच्या नैसर्गिक, सामान्य किंवा लोकप्रिय अर्थाने समजले जातात आणि वाक्ये आणि वाक्ये त्यांच्या व्याकरणात्मक अर्थानुसार समजली जातात, जोपर्यंत ते काही विसंगतीकडे नेत नाहीत किंवा जोपर्यंत ते संदर्भात किंवा कायद्याच्या उद्देशाने उलट/विरुद्ध सूचित करत नाहीत. अनेकदा असे मानले गेले आहे की, विधिमंडळाचा हेतू प्रामुख्याने वापरलेल्या भाषेतून एकत्रित करणे हा आहे, ज्याचा अर्थ असा आहे की जे सांगितले गेले आहे त्याकडे आणि जे सांगितले गेले नाही त्याकडेही लक्ष दिले पाहिजे. परिणामी, ज्या रचनेला समर्थन देण्यासाठी शब्दांची भर घालणे किंवा शब्द वगळणे आवश्यक आहे किंवा ज्याचा परिणाम शब्दांना अर्थहीन म्हणून फेटाळणे होतो, ती रचना टाळली पाहिजे. अर्थात, रचनेचे उपरोक्त नियम अपवादांच्या अधीन आहेत. ज्याप्रमाणे शब्द जोडणे किंवा अंतर किंवा कमतरता भरून टाकणे अनुमत नाही, त्याचप्रमाणे ते सार्वत्रिक आहे. ज्याप्रमाणे शब्द जोडणे किंवा अंतर किंवा कमतरता भरून काढणे अनुज्ञेय नाही, त्याचप्रमाणे कायद्याने प्रत्येक शब्दाला अर्थ देण्यासाठी प्रयत्न करणे हे सार्वत्रिक उपयोगाचे आहे.

जे. के. कॉटन वीव्हिंग अँड स्पिनिंग कंपनी लिमिटेड विरुद्ध उत्तर प्रदेश राज्य

[1961] 3 एस. सी. आर. 185 या प्रकरणात या न्यायालयाने असे निरीक्षण नोंदवले होते:

" न्यायालये नेहमीच असे गृहीत धरतात की, विधिमंडळाने त्याचा प्रत्येक भाग एखाद्या उद्देशाने समाविष्ट केला आहे आणि कायद्याचा प्रत्येक भाग प्रभावी असावा हा विधिमंडळाचा हेतू आहे." कर कायद्याच्या बाबतीत या न्यायालयाने अनेक प्रकरणांमध्ये असे म्हटले आहे की, एखाद्याने कायद्याच्या काटेकोर परिभाषेचा आदर केला पाहिजे आणि जर महसुलाच्या बाबतीत न्यायालयाला समाधान झाले की, हे प्रकरण कायद्याच्या तरतुदींमध्ये काटेकोरपणे येते, तर त्या विषयावर कर लावला जाऊ शकतो.ही स्थिती असल्याने, कायद्याच्या कलम 5 (1) (3) च्या न्याय्य/पारदर्शक वाचनाने असे दिसून येईल की, विलीन झालेल्या राज्यांच्या (कर सवलती) आदेश 1949 अंतर्गत केंद्र सरकारने अधिकृत निवासस्थान म्हणून घोषित केलेली केवळ इमारत किंवा शासकाच्या ताब्यात असलेल्या इमारतीचा भाग करनिर्धारिती व्यक्तीच्या निव्वळ संपत्तीमध्ये समाविष्ट केला जाणार नाही.एकदा एखादी इमारत अधिकृत निवासस्थान म्हणून घोषित केली गेली आणि उक्त इमारतीचा जो भाग करनिर्धारिती व्यक्तीच्या ताब्यात आला की, जरी त्यातील मोठा भाग करनिर्धारिती व्यक्ती ने भाडेकरूला भाड्याने दिला असला किंवा इतर कोणत्याही हेतूसाठी दिला असला, तरी ती इमारत कायद्याच्या कलम 5 (1) (3) च्या कक्षेत यावी, असा युक्तिवाद अपीलकर्त्याच्या विद्वान वकिलाने मांडला, ज्यामुळे 'शासकाच्या ताब्यात' ही अभिव्यक्ती अनावश्यक होईल आणि तरतुदीतील त्या शब्दांना त्याचा फायदा होणार नाही.

उपरोक्त परिस्थितीत अपीलकर्त्याच्या विद्वान वकिलाने उद्धृत केलेल्या निर्णयांमध्ये या न्यायालयाने नमूद केलेल्या कायद्याच्या निर्मितीच्या तत्त्वांचा आम्ही काळजीपूर्वक विचार केला आहे आणि आम्हाला त्यात असे कोणतेही तत्त्व आढळत नाही, जे कायद्याच्या कलम 5 (1) (iii) चा अर्थ लावताना या प्रकरणात आम्ही स्वीकारलेल्या

तत्त्वाच्या विरुद्ध आहे. आमचे असे मत आहे की, उच्च न्यायालयाने महसुलाच्या बाजूने आणि करनिर्धारिती व्यक्तीच्या विरोधात विचारलेल्या प्रश्नाचे योग्य उत्तर दिले आणि उच्च न्यायालयाच्या या न्यायनिर्णयात या न्यायालयाच्या कोणत्याही हस्तक्षेपाची आवश्यकता नाही.

त्यानुसार ही याचिका फेटाळली जाते.परंतु अशा परिस्थितीत खर्चाबाबत कोणताही आदेश राहणार नाही.

याचिका फेटाळण्यात आली.

X-X-X-X

अस्वीकरण

"या न्यायनिर्णयाच्या मराठी भाषेतील या अनुवादाचा वापर हा पक्षकारास त्याच्या/ तिच्या मातृभाषेमध्ये त्याचा अर्थ समजून घेण्यापुरताच मर्यादित राहील आणि त्याचा इतर कोणत्याही कारणाकरिता वापर करता येणार नाही. तसेच इंग्रजी भाषेतील न्यायनिर्णय हाच सर्व व्यावहारिक आणि कार्यालयीन वापराकरिता विश्वसनीय असेल आणि तोच त्यातील आदेशाच्या निष्पादन आणि अंमलबजावणी करता वैध मानला जाईल."

X-X-X-X